

GOGA

Miha Mazzini

Kraj, kjer se izpolnijo
vse vaše želje

Januar

Marko

Dokler me ni pričela psihoanalizirati, sem mislil, da je najbolj neprijeten del mojega razmerja z Elizabeth Jane njena smrdljiva pička. Manj sva seksala, več je govorila. Manj sem bil v njej, več je bila v meni.

Sovražim Brisbane. Kako si lahko bogat in živiš tu? Na obali dragih vil, ki pripadajo starkam, katerih koža je rjava in nagubana kot povrhnjica datlja?

»Ah,« reče s tistimi svojimi tankimi ustnicami. Na nabuhlem obrazu so videti kot prerezana žoga. »Mark-O, Mark-O!«

Davno sem ji že rekel, da me lahko kliče kar Mark. Ni ji treba dodajati tistega O-ja, glasu moje dežele. A svetovljan-ka je, širokih nazorov in politično korektnih prepričanj, hoče biti avtentična in prilagodljiva, razumevajoča in sovražim jo

– fukati nekoga, ki se ti gnusi, je težko delo.

Na terasi pije mača čaj in ponudi mi skodelico. Vse je avtentično tuje, kot tisti moj O. Japonska bambusova metlica, *chasen*, in kimono, francoski parfum, italijanski nakit, irski silikonski vsadki v joškah in ameriški botoks na obrazu. Med vsem tem prava avstralska koža, zdaj že nekaj številčk prevelika, ki se ji je v dekolteju nabrala v venec. Ne morem nehati strmeli vanj.

‘Fuck-yoO, Fuck-yoO,’ ji odgovarja glas v moji glavi. Vem, da sem zaman zapravljal zadnje dolarje, viagra ne bo delovala. Obljubljali so čudežno zdravilo, a če telo noče fukati, se čudež ne bo zgodil. Ali pa sem tak le jaz? O tem ne morem govoriti z nikomer. Pri mojih letih bi bilo sramotno in itak sem se naučil molčati o vsem, kar bi mi lahko kasneje škodovalo pri karieri. Tudi za Elizabeth Jane ne ve nihče od bližnjih. Zanja sem si pripravil lažni priimek, če bi me kdaj slučajno vprašala po njem.

Mača ima okus po travi. Zavrtim bambusovo metlico, kot bi se pripravljala na britje, in se nasmehnem Elizabeth Jane. Vrne mi nasmeh.

Zdaj bo začela.

Najprej bo kopala po sebi, kot opravičilo, preden bo zagrizla vame.

Gledam gube na njenem vratu. Kirurg ga bo moral kmalu spet nategniti. Oči, katerih modrino raztaplja starost, me opazujejo, ne da bi utripnile. Kuščar. Fotografiji niso mogli prehvaliti njenega odtenka modre, mi je rekla. Nekoč. Vse je nekoč. Nima instagrama, kaže mi foto albume. Polni so umrlih.

Skupaj imava čas in denar. Prvo je moje, drugo njeno. Strmim ji v starostno pego nad sredincem.

»... poročali so se z menoj zaradi denarja ...«

Pogledam svoje prste, ki držijo skodelico. »Lepšo stran je treba obrniti proč od sebe, Japonci pazijo na videz,« je rekla, ko me je učila čajnega obreda. Trajalo je kakih deset minut, torej je šlo za turistično verzijo.

Rekla je tudi, da imam zelo lepe prste. Niti ena ženska mi tega ni pozabila omeniti. V trenutku, ko so jih zagledale, so si zaželele, da bi se jih dotaknili.

Kdaj se začne razmerje? Najprej je slutnja, le možnost, negotovost. Ugibanje, ali bo kdaj kaj iz tega, me najeda, votli in zapostavlja. Zato preverim. Sredi klepeta in mimo-grede navrženih komplimentov, po pijačah in pogledih, nasmehih in hlinjenih zadregah ne zdržim več. Dotaknil se je bom in nikoli ne načrtujem, kam. Hrbet nad pasom, mogoče rame, zapestje. Ničesar, kar bi namigovalo na spolnost, omejim se le na varna področja telesa.

Gibljem se, hodim, obračam se, podajam kak predmet. Gledam proč, zatopljen sem v misli, poskušam se spomniti česa pomembnega, odsoten sem, telo zamotovili po svoje, nič nimam z njim.

Hkrati pa obstajam le še v konici sredinca in kazalca. Vse, kar sem, se stisne v tistih blazinicah, in zdi se mi, da žarita, ogenj skušnjave potuje proti ženskemu telesu. Če je le mogoče, se dotaknem kože, v skrajni sili tanke poletne obleke.

Koži se stakneta za hip, manj kot sekundo, že se umikam, sredi giba sem, ne morem drugače.

Če mi njena koža hoče slediti, če mi leže na prste, če se je prilepila, če se hoče spojiti, združiti, pomešati z mojo, potem lahko govoriva karkoli in oklevava poljubno dolgo, a prej ali slej bova končala skupaj.

Kadar pa me njena koža ignorira, kot bi se staknila tujca in je vse res eno samo naključje, se hitro izgovorim, poslovim in grem. Srce me boli od upanja, ki me je polnilo, in želodčna kislina mi vre od časa, ki sem ga vložil v prazen večer.

Obstajajo tudi ženske, katerih koža se skrči, kot bi se hotela skriti. Zlorabljene so bile. Vendar nisem terapevt. Naj se znajdejo same.

»Jaz pa sem delala napake iz občutka dolžnosti, češ, moram biti dobra do njih, ker me bodo potem ljubili. Kot da bi dobrota kdaj rodila ljubezen ...«

Starejše kože so izgubile odprtost in prožnost. Poroke in ločitve, upanja in grenkobe so nasule toliko mrtvih celic nanje, da me začutijo z zamudo, nato se zdrznejo v čudenju, te Sneguljčice, in pohlepno planejo po meni. Za sekundo so te stare kože mehke in voljne, kot pri mladem dekletu. Takrat jih vedno pogledam v obraz in se soočim z najsvetlejšim delom posla: res so mlade. Vem, da se trenutek končuje, obraz bo oksidiral, leta se bodo vrnila in odnos se bo začel.

»Prezir, verjetneje ...«

Nekatere se ne zavedajo, da je po dotiku že vse odločeno. Oklevajo in se delajo neosvojljive, jaz pa mirno in

z nasmehom čakam. Koža se mi je že vdala, in če sem osvojil njen največji organ, ostali nimajo možnosti, itak so zapakirani vanj.

»... in potem sem si rekla: Kaj, če bi jih kupovala, kot pač kupujem vse drugo?«

Slišal sem že to, slišal. Ne razumem ljudi, ki ne morejo biti sami. Če bi imel denar, ne bi rabil nikogar.

»... bister si, hitre pameti, včasih s prav briljantnimi domislicami ...«

Aha, sem že na vrsti. Njene gube proučujem ravno zato, ker vem, da ve, kam gledam.

»... po drugi strani pa tako površen v svoji nemirnosti, plitev in plehek, brez globine in sidra v sebi. Je to generacija? Se je svet spremenil? Rada premišljuje o tem, ker mi je manj žal, da odhajam.«

Nikoli mi ni dovolila, da bi jo spremljal na zabave in koga spoznal. Ni mi odprla vrat do kariere. Prasica. Za domačo žival sem ji.

»... panično te je strah monotonosti, vsakdanjosti, stalno mora biti drama in ti njen glavni junak ...«

Med seksom je bila vsaj tiho. O, kako bi jo fukal, da jo utišam!

»... nobene želje nimaš po trdem delu, po tem, da bi karkoli dokončal, da bi vztrajal, vse mora biti takoj. Spominjaš me na otroka, ki ima rojstni dan. Hoče pozornost, hoče aplavz, hoče odobravanje. Hoče pihati svečke.

Samo, da imaš ti rojstni dan vsak dan ... In sape ti nikoli ne zmanjka.«

Če jo zadavim, da jo utišam, mi bodo njeno psihoanaliziranje šteli v olajševalne okoliščine? Tega ne bom storil, ker se znam obvladati, saj sem vse drugo od tega, kar misli, da sem. Njej kažem masko, ki jo hoče. Pes sem, ki ne grize, mačka, ki je izgubila samostojnost. Ko nisem več dobival erekcije, sem ji lizal organ, iz katerega pride življenje, a v primeru Elizabeth Jane po vonju sodeč tudi smrt.

»... in tako, mislim, da je najbolje, da greš domov. Da razmisliš, kaj boš s svojim življenjem. Kmalu boš trideset, in kot sem rekla ... ne bom se ponavljala. Ne bom.«

Nekaj moli proti meni. Kuverta je.

»Tvojo pot bodo uredili v potovalni agenciji,« reče. »In žepnina za nov začetek. Srečno!«